

Bødsm enhver Ministers Stilling til Forsætningen, til det Folks Frihed og Ret, hvorover han rejser, efter Ministerens Stilling til § 49 i Grundloven.

Conseilspræsidenten og Finansministeren (Strup): Den lange Række af füllede Ændringsforslag falder jo ganske naturligt, som allerede angivet af den ærede Ordfører, i to Hovedgrupper, den ene de Ændringsforslag, der gaa ud paa at stryge af Forslaget alle de Poster, som ere indførte derpaa fra den nu bortfaldne Tillægsbevillingslov for 1880—81, den anden de Ændringsforslag, der gaa ud paa isvrigt at bringe Finanslovsforslaget tilbage til den Affattelse, det havde, dengang det blev vedtaget i dette Æhing ved 4de Behandling. Hvad denne sidste, største og vigtigste Gruppe af Ændringsforslag angaar, skal jeg ikke trætte det ærede Æhing med vidtgaaende Betragtninger. Igesom jeg hævder for Regjeringen det Naturlige og Berettigede i at tage til Udgangspunkt for fornyede Forhandlinger om en Overenskomst det Finanslovsforslag, som Regjeringen og Landsthinget i forrige Afnit af Samlingen for deres Vedkommende havde anset for det Reite, det Tilfredsstillende, saaledes kan jeg selvsølgelig ikke vægre mig ved at erkjende dette Æhing Berettigelse til at tage til Udgangspunkt for Forsøg paa Overenskomst denne Gang og saa det Standpunkt, hvorpaa det stod ved 4de Behandling forrige Gang. Jeg vil stadig og fremdeles fastholde et Saab om, at dette Æhing ved Sagens videre Gang søger at komme overens om Finansloven, Skjøndt ganske vist Udtalelserne fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ikke særlig have givet mig Grund til at antage det. For mig staar det som i den Grad en konstitutionel Uting, at de to Afdelinger af Rigsdagen ikke kunne eller ville enes om en Finanslov — ganske affet fra, hvem der staar paa denne Plads i dette Døeblik —, at jeg ikke, før jeg faar Troen i Ønderne, vil opgve ethvert Saab om, at en saadan Overenskomst traffes. Denne idelig og idelig gjentagne Tale om, at Striden ikke er mellem Folkethinget og Landsthinget, men mellem Folkethinget og Regjeringen, har jeg modsagt saa tidt, at jeg er træt deraf; den bliver ikke til Sandhed for mig, fordi den gjentages. De to Æhing have indtil dette Døeblik ikke tumet enes; naar de to Æhing kunne enes, er jeg ingen Hindring derfor. Hvad angaar hele den lange Række af Ændringsforslag, som sigte til at bringe Forslaget tilbage til det, som blev vedtaget ved Folkethingets 4de Behandling, da skal jeg ikke komme ind paa Enkeltighederne, og jeg skal heller ikke ved, hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fremkom med, lade mig friste til en fornyet Drøftelse hverten af Lovligheden af Loven af 12te April 1877 eller af Betydningen af Loven af 8de November 1877. Jeg vil for

mit Vedkommende overhovedet nødig være med til at gyde mere Døie i Tiden, idet det er mit Ønske nu, ligesom det helt igjennem har været det, at der ikke skal komme nogen Konflikt ud deraf, men Overenskomst. Jeg vil overlade til Andre, om de finde det heldigt ved at gjenoptage gamle konstitutionelle Stridspunkter o. s. v. at give Striden et større Omfang og en hidsigere Karakter end nødvendigt. Men — det ligger jo i den menneskelige Skrøbelighed, — Angrebene kunne blive saaledes, at selv med det bedste Forsæt om at ville holde igjen, dette dog ikke kan opnaas. Foreløbig vil jeg lade dette ligge. En lille Bemærkning maa jeg dog gjøre endnu, før jeg gaar over til den anden Gruppe af Ændringsforslag, og det er den, at det er en besynderlig Opfattelse, som ikke saa sjældent gjør sig gjældende, at det er en Gunst mod Regjeringen, naar Repræsentationen bevilger rigelige Midler til Statshusholdningens Førelse. Den ærede Ordfører bruger jævnlig — ogsaa i sit Foredrag idag — det Udtryk: at have bevilget Regjeringen rigelige Midler paa forskjellige Konti. Jeg ser ikke rettere, end at Repræsentationen bevilger Midler til Statshusholdningens forsvarlige Førelse, og at det vilde være høist besynderligt, om Repræsentationen vilde lade Statens Interesser undgjelde for sin Uvillie mod Regjeringen. At der, saaledes som den ærede Ordfører antydede, kunde være Anledning for dette Æhing til nu at bevilge mindre til Statshusholdningens Førelse, end den hidtil havde gjort, fordi Regjeringen havde stillet sig paa den Maade, som den har, er for mig ganske uforstaaeligt. Jeg ser ikke, at Regjeringen i og for sig kan have — ialtsald burde den ikke have — en større Interesse i, at der bevilges Tilstrækkeligt til Statshusholdningens Førelse, end selve Borgerne i Staten — Hvad angaar den anden Gruppe af Ændringsforslag, som jo gaar ud paa at borttage fra Finanslovsforslaget alle de Bevillinger, som ere vandrede over derpaa fra den bortfaldne Tillægsbevillingslov, skal jeg begynde mine Bemærkninger med en Erkjendelse af, at jeg havde Ret, da jeg i forrige Møde betegnede det som noget Splinternyt, at allerede afholdte Udgifter, der have fundet deres endelige Plads paa et Statsregnskab, kunne frem paa en Tillægsbevillingslov. Jeg er altid villig til at erkjende min Ret, saafnart jeg indser den, og jeg skal gjøre det her ligeoverfor den ærede Ordfører. Sa, jeg skal gaa videre, jeg skal erkjende, at hans omhyggelige Redegjørelse har for sig for de Tilfælde, som ere indtraadte tidligere, er fuldkommen samstemmende med den, jeg her holder i min Haand, men som jeg desværre ikke havde, da jeg forrige Gang talte om Sagen. Det vil maasse ikke være undgaaet ærede Medlemmers Opmærksomhed, at ved Opregningen af de Tilfælde, hvor der var sagt paa Tillægsbevillingslov efterbevilget, hvad der allerede var gaaet ind i Statsregnskabet, standse den ærede Ordfører ved